

Steincke: Efter de Udtalelser, der er fremsat af den ærede foregaaende Taler, kan jeg fatte mig meget kort. Jeg skal blot sige til det ærede Medlem, der har stillet Paastanden paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, at Afvisningen fra den daværende Justitsministers Side af denne Sags Indbringelse for Højesteret i 1936 aldeles ikke var hverken et Regerings-spørgsmaal eller et politisk Spørgsmaal. Det var en Sag, der fik sin Afgørelse paa ganske samme Maade som alle andre Sager; der har været for to Instanser, nemlig efter Hensynet til, om de almindelige Betingelser for efter gældende Praksis at faa en Sag ind for Højesteret var til Stede. Den ene af disse Betingelser er i Regelen, om det har stor økonomisk Interesse for vedkommende, og den anden, om der overhovedet kan forventes nogen anden Afgørelse ved Højesteret. Hvis disse to Betingelser ikke anses for at være til Stede, vil en hvilken som helst Justitsminister afslaa, at en Sag, der har været behandlet ved to Instanser, hvilket efter den gældende Retsordning er det normale, kommer ind for Højesteret. Hvis jeg ikke husker galt, og det tror jeg ikke jeg gør, var der ikke hos nogen af de indstillende Myndigheder, der behandlede denne Sag, Tvivl om, at man ikke, som dansk Ret nu engang er, vilde kunne tænke sig at naa til et andet Resultat ved Højesteret. Derfor blev denne Tilladelse ikke givet.

Hele dette Spørgsmaal har jo imidlertid været fremdraget, hvis jeg husker ret, ved en Dagsordensdebat i Folketinget, hvor jeg gjorde udførligt Rede for Spørgsmaalet, og hvor der skete det ejendommelige, at et Medlem af Det konservative Folkeparti, som kendte Forholdene derovre, yderligere kunde oplyse, at man fra Kolding Andelslagteris Side overhovedet ikke ønskede Sagen for Højesteret. Nu har jeg slet ikke været forberedt paa at skulle kunne gengive, hvad der dengang skete, og jeg henviser det ærede Medlem, der har fremsat Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, til at oplyse — for jeg gaar ud fra, at han er meget nøje inde i disse Sager —, om det ikke forholder sig, som jeg siger, at de, paa hvis Vegne det ærede Medlems Partifæller i Folketinget optraadte, ikke ønskede Sagen for Højesteret. Hvis jeg har Ret heri, hvis jeg ikke husker galt paa dette Punkt, saa bliver det, der foregaar her, endnu mere meningsløst, end det rent juridisk set er, saaledes som den ærede foregaaende Taler (Rytter) nøjere gjorde Rede for.

Den ærede foregaaende Taler har jo fuldkommen Ret i, at uanset om det havde

været urigtigt — sagligt, politisk eller hvad man vil — af den daværende Justitsminister at afvise denne Sags Indbringelse for Højesteret, vilde det ikke forandre det allermindste ved Stillingen i dette Øjeblik. Justitsministeren handlede jo ikke uden for sin Competence; derfor maatte en saadan Sag begynde forfra igen. Der er, som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) nys gjorde opmærksom paa, efter dansk Ret ikke Mulighed for at indbringe en Sag direkte for Højesteret.

Men selv om den ærede Forslagsstiller ikke var kommet ind paa dette Spørgsmaal, tror jeg alligevel, jeg havde taget Ordet for at fremsætte den ganske korte Bemærkning, der ikke er fremsat fra anden Side, at efter den Opfattelse af Grundloven, den statsretlige Opfattelse, der hidtil har været fulgt baade af Socialdemokratiet og det radikale Parti samt tidligere ogsaa af Højesterets nuværende Præsident, har Højesteret overhovedet ikke nogen Competence til at bedømme Lovmæssigheden af en i øvrigt lovligt vedtagen Lov.

J. S. Foget: Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) udtalte, at dette Spørgsmaal skal afgøres af Domstolene; men det er jo netop det, jeg har stillet Forslag om, det er jo det, Dagsordenen gaar ud paa. (Munterhed). Ja, har man ikke forstaaet det, overlader jeg til andre at bedømme, hvem der er mest naiv. Der staar udtrykkeligt, at det er Højesteret, der skal afgøre Erstatningsspørgsmaalet, og træffer Højesteret den Afgørelse, at der ikke er nogen Erstatning at udbetale, ja, saa bliver Erstatningen lig Nul. Altsaa, Sagen skal føres frem for Højesteret, efter at den allerede har været ført for de to foregaaende Instanser.

Jeg skal dog ikke paa nogen Maade forsøge at optræde som klogere end en Jurist i dette Spørgsmaal. Jeg henstiller derfor til Juristen at affatte en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som Juristen kan acceptere. Hvis den gaar ud paa det samme som min, fører til det samme Resultat, skal jeg paa Forhaand erklære, at jeg vil stemme for en saadan Affattelse.

Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Steincke) udtalte, at Kolding Andelslagteri ikke ønskede den paagældende Sag for Højesteret, maa det bero paa en Hukommelsesforskydning. Sagen er nemlig den, at et Medlem af Kolding Andelslagteri forsøgte paa at faa Sagen ført videre til Højesteret, og at den højtærede Justitsminister afslog denne Appelansøgning. Det-